

«Πάντα δυνατά τω πιστεύοντι»

Ορθοδοξία / Θεολογία

Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος



«Ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι.» Ο λόγος αυτός δεν είναι ενός απλού ανθρώπου, αλλά του Θεανθρώπου. Μόνον Εκείνος, «ο ετάζων νεφρούς και καρδίας» είναι σε θέση να γνωρίζει την πνευματική κατάσταση του κάθε ανθρώπου. Και επειδή διαπιστώνει ότι όλοι μας, λίγο - πολύ χωλαίνουμε στα πνευματικά θέματα, μας «προκαλεί» τουλάχιστον να το παραδεχτούμε.

Αυτό κάνει και με τον πατέρα του δαιμονισμένου νέου του Ευαγγελίου (Μαρκ. θ' 17-31). Ως σοφός παιδαγωγός και άριστος καρδιογνώστης Τον καλεί διακριτικά να παραδεχθή ότι για το προσωπικό και οικογενειακό του μαρτύριο ευθύνεται και η ανεπαρκής του πίστη.

Ο ταλαίπωρος πατέρας, αφού έχει εξαντλήσει κάθε ανθρώπινη προσπάθεια για την θεραπεία του παιδιού του και δεν έχει λάβει από πουθενά βοήθεια, απευθύνεται τελευταία και στον Χριστό, χωρίς στο βάθος να πιστεύη ότι Εκείνος μπορεί να τον βοηθήση: «ει τι δύνασαι», του λέει, εάν μπορής εσύ να κάνης κάτι, ενώ δεν

μπόρεσαν όλοι οι προηγούμενοι, ούτε και οι ίδιοι σου οι μαθητές! (Μαρκ, θ' 19).



Και τότε ο Χριστός του αντιλέγει: «ει δύνασαι πιστεύσαι», που ισοδυναμεί με το «παραδέξου ότι δεν έχεις άλλα μέσα σωτηρίας, ούτε καν την πίστη σου, και τότε θα λυτρωθής». Πράγματι, ο προσεγμένος λόγος του Κυρίου άγγιξε την πονεμένη ψυχή του βασανισμένου πατέρα, ο οποίος συντετριμμένος ομολογεί: «Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τη απιστία».

Με την φράση αυτήν συντελείται ήδη το πρώτο μέρος του θαύματος. Έχει ανοίξει ο δρόμος, για να ολοκληρωθή η θεραπεία και του άλλου αρρώστου μέλους της οικογενείας, του δαιμονισμένου υιού. Εάν ο πατέρας δεν έκανε το πρώτο βήμα να ζητήσει βοήθεια για την δική του ασθένεια, την απιστία, δεν θα μπορούσε να προχωρήσει και να ολοκληρωθή η θεραπεία της οικογενείας, διότι κατ' ουσίαν η θεική ενέργεια αποτελεί θεραπεία όλης της αρρωστημένης οικογενείας. Είναι πραγματικά συγκλονιστική η έκκληση του πατέρα. Δεν ζητάει βοήθεια αποκλειστικά για τον ίδιο («βοήθει μου τη απιστία»), ούτε μόνον για το βασανισμένο παιδί του, αλλά εκλιπαρεί: «βοήθησον ημίν, σπλαγχνισθείς εφ' ημάς».

Αλήθεια, πόσο ψυχικό σθένος χρειάζεται, για να παραδεχθή κανείς την κατ' ουσίαν απόλυτη αδυναμία του μπροστά στην «δύναμη» της αμαρτίας. Χρειάζεται να βασανιστή πρώτα αρκετά, να αναμετρηθή με το εγώ του, να ξοδέψει την περιουσία του, να παρακαλέσει, να ταπεινωθή, όπως ο πατέρας του δαιμονισμένου του Ευαγγελίου, για να φτάσει να ζητήσει την ύστατη βοήθεια από τον μόνο ιατρό των ψυχών και των σωμάτων. Εκείνος φροντίζει να θεραπεύσει όχι μόνον το άρρωστο

πρόσωπο αλλά και το αρρωστημένο περιβάλλον, που επηρεάζεται από την αρρώστεια του επιμέρους προσώπου η και ευθύνεται γι' αυτήν! Γνωρίζει ο θεραπευτής μας Χριστός ότι δεν αρκεί να εκβάλλη απλώς το όποιο δαιμόνιο, χρειάζεται να δημιουργήσει και ένα νέο υγιές περιβάλλον, που θα αποτρέψει στο εξής την ασθένεια.

Πως θα μπορέσει όμως ο υποκείμενος στον νόμο της φθοράς και της αμαρτίας μεταπτωτικός άνθρωπος να μην ξανακυλίσει στην ασθένεια; Η απάντηση δίνεται στο Ευαγγέλιο. Όταν το δαιμόνιο διατάχθηκε και βγήκε από το άρρωστο παιδί, τον άφησε «ωσεί νεκρό, ώστε πολλούς λέγειν ότι απέθανε». Έτσι και το κάθε λογής δαιμόνιο, η κάθε κακή επενέργεια, η κάθε παρέκκλιση από το ορθό -αυτό δηλώνει η αμαρτία- απονεκρώνει τον άνθρωπο, τον εξοντώνει ψυχικά, σωματικά και πνευματικά, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να αναστηωθεί χωρίς βοήθεια. «Ο δε Ιησούς κρατήσας αυτόν της χειρός ήγειρεν αυτόν, και ανέστη».

Χρειαζόμαστε επομένως το χέρι του Χριστού, ενός που είναι ήδη αναστημένος (άνω στημένος), για να μας βοηθήσει να σηκωθούμε και εμείς, όπως και ο δαιμονισμένος νέος. Χρειαζόμαστε την βοήθεια ενός δυνατώτερου από εμάς, που δεν μπορεί απλώς να μας αναστηώσει, αλλά και να μας στήσει γερά στα πόδια μας, ώστε να μην ξαναπέσωμε.

Αυτό μόνον ο αναστημένος Χριστός μπορεί να το πετύχει, διότι είναι ο ανακαινισμένος πρώτος πολίτης «της νέας κτίσεως», που δεν υπάγεται πλέον στους νόμους της φθοράς και της διαφθοράς, στην οποία καλούμαστε να ζήσωμε και εμείς. Εκτός όμως από την πίστη μας σε Εκείνον, απαιτείται και η δική μας προσωπική προσπάθεια, με την προσευχή, την νηστεία, σωματική και πνευματική, και τα άλλα σωτηριώδη μέσα της Εκκλησίας μας, την ταπείνωση, την εξομολόγηση, την μετάνοια, την θεία κοινωνία, ώστε να προασπιζώμαστε από τις επιθέσεις των δαιμόνων της αμαρτίας, που δεν θα πάψουν ποτέ, όσο ζούμε, να μας βάλλουν.

Η ζωή του ανθρώπου είναι μια βαθμιαία ανάβαση στο στάδιο των αρετών, σύμφωνα με τον Άγιο Ιωάννη της Κλίμακος, που τιμά η Εκκλησία μας την Δ' Κυριακή των Νηστειών. Η αποβολή των παθών χρειάζεται να συνοδεύεται από την εγκατάσταση αντίστοιχων αρετών, ώστε ο άνθρωπος να μην μένει ανοχύρωτος και να καταλαμβάνεται πάλι από τα πάθη που είναι, κατά τον Άγιο Ιωάννη, «φιλεπίστροφα». Ο συνεχής αγώνας καταξιώνει τον άνθρωπο, ασχέτως εάν κατακτήσει η όχι την κορυφή των αρετών, την τελεία αγάπη, που είναι η αρετή του Θεού και των «χαριτωμένων» Αγίων Του.

Ας συνεχίσωμε, επομένως, την αγωνιστική μας προσπάθεια, με την βεβαιότητα ότι ο «τελειωτής» Χριστός μας είναι διαρκώς στο πλευρό μας και μας ενισχύει στον

«καλόν αγώνα», που έχει ως στόχο και την δική μας τελείωση, την ανάστασή μας, όπως και την συνανάσταση όλου του ανθρωπίνου γένους! Ο Θεός να δώσει!

<https://bit.ly/3K8IJRi>